

א) [מסורת: ח' וע"ג]
ב) כמות: ד' ע"ג
ג) כ"ג ק"ה. ע"ג כ"ג
ד) [מסורת: ד. א. ט] ש"ס כ"ה
ל' ע"ג (1) כ"ה א"ט

גליון הש"ס

נ"ב מחבו עלה בטיקרא
פ"ה דף ל"ח ע"ג שבעות
דף כ"ו ע"א: ש"ס לא כל
המקדש: ע"י מר"ס דף
מג ע"ג:

מוסף רש"י

אחד המקדש נכסיו
כ"ד. והגזול כל משכנו
על ערבו הקולט כפרסה
אין לו. לגזול כל
נכסות אשמו כ"י (מחבורות
ד.) ש"ט ע"ג (ש"כ)
לשמן. ולא כעצב שעבד
אשמו ולשם צנין, וע"ג
ש"ה לנכס עדין (מחבורות
ד.) ולא בסנדלים
חרישים. גימול קמ"ל
דל"ג דעדין לא נמלט,
ה"י כן מחקתן משעת
לקחה (ש"כ) ד.)
המקדש נכסיו מעלין
לו תפילין. תפילין ככלל
נכסיו ופודה אותן (ש"כ)
כ"ה. כלומר ח"ף תפילין
הקדש ומעלין לו גמיס
ותפין שזוה"ק (רשב"ם
ב"ב ע"א.) מצוה קא
עבידנא. דהיינו לזקק
הימ, הלך אכל נכסיו
הוא דעמיס (ש"כ) ד.)
חייבי ערכין ממשכנין
אותן. גזול נמנל למתין
ועטל בעל כרחן (ש"ס ב"ב)
דכ"ו דלא לנפיה אמי
משה' ליה (ש"ל ע"ג).

הא רבי יהודה דאמר שינוי אין קונה. הלך אס הומירו לאמעט
שכך נתן לו למחלית שכר ואס פחתו פחתו לו דמאי אמר ליה
לא היה לך לשנות מדעמי ואס הוא דפשת: מ"י הודיעו אבע"ה
הטין שיקנה הטין אבע"ה מעות. אס נפרס דמהאי טעמא אין קונה
אותו המשלח אכל לוקח דהיינו
שלת קנה לכו איכא למפרך נמי
ל"י אלעזר אמאי לא אוקי נמי
הא וזה כרבי יהודה כ"ן לאכילה
כ"ן לסמורה היא דקמי אס פחתו
פחתו לו ואס הומירו הומירו לו
היינו לאכילה דקפיד ולא שליחותיה
קעביד הלך לא קני לכו לבעל
המעות כלל משום טעמא דמי הודיעו
לבעל הטין והיה דקמי אס הומירו
הומירו לאמעט לסמורה ללא קפיד
ושליחותיה קעביד הלך קני לכו
בעל המעות ואס הומירו הומירו
לאמעט ומיהו אס פחתו פחתו לו
לדמר ליה לתקומו שדמיין ולא לעומו
ומיהו אין קושיא כ"כ ל"א כמו ל"י
יומן הלך לא פריך אלל ל"י יומן
ואס נפרס מי הודיעו לבעל הטין
שיקנה חטין לבעל מעות הרי בעל
מעות לא קנה שליח נמי לא בעל
ש"ה נמכוון לקנות לעצמו וחסר
המקח כמו מקח טעות אז ליכא
למפרך ל"י אלעזר דלא מני לאוקמי
נרמייהו כרבי יהודה כ"ן דשינוי לא
תקני לרבי יהודה א"ן אמאי אס
פחתו פחתו לו אפילו לאכילה הא כ"ן
דקמפקיד ולא שליחותיה קעביד
ואיכא למימר מי הודיעו לבעל חטין
שיקנה חטין לבעל מעות אס כ"ן
דמשמע שיקנה אותו השליח:

ליקח לו חטין ולקח מהם שעורין
ולקח מהם חטין תניא חדא אם פחתו פחתו
לו ואם הותירו הותירו לו ותני חדא א"ם
פחתו פחתו לו ואם הותירו הותירו לאמצע
אמר רבי יוחנן לא קשיא הא ר"מ והא רבי
יהודה הא ר"מ דאמר שינוי קונה והא רבי
יהודה דאמר שינוי אינו קונה מתקף לה ר'
אלעזר ממיא דלמא עד כאן לא קאמר ר"מ
אלא במידי דחוי ליה לגופיה אבל לסחורה
לא אמר אלא א"ר אלעזר הא והא ר' מאיר
ולא קשיא כאן לאכילה כאן לסחורה *^א מחבו
עלה במערבא לר' יוחנן אליבא דר' יהודה
וכי מי הודיעו לבעל חטין שיקנה חטין לבעל
מעות מתקף לה רב שמואל בר סורטי אי
הכי אפילו חטין וחטין נמי לא אמר רבי
אבהו שאני חטין וחטין דשליחותיה קא
עביד וכי בעל הבית דמי תדע דתנן *^א אחד
המקדש נכסיו ואחד המערך את עצמו אין
לו בכסות אשתו ולא בכסות בניו ולא בצבע
שצבע לשמן ולא בסנדלים חרישים שלקחן
לשמן ואמאי לימא הכא נמי מי הודיעו
לצבע שיקנה צבעו לאשה אלא לאו משום
דאמרין [דשליחותיה קא עביד וכי אשתו
דמי הכא נמי] שליחותיה קא עביד וכי בעה"ב
דמי א"ר אבא * לא כל המקדש נכסיו אין
דעתו על כסות אשתו ובניו מתקף לה רבי
יורא וכי דעתו של אדם על תפילין * ותנן
המקדש נכסיו מעלין לו תפילין א"ל אביי
אין דעתו של אדם על תפילין המקדש נכסיו
סבר * מצוה קא עבידנא ואין דעתו של אדם
על כסות אשתו ובניו משום איבה מתקף לה
רב אושעיא והלא חייבי ערכין שנו כאן
* ותנן חייבי ערכין ממשכנין אותן וכי דעתו
של אדם על עצמו למשכנו אלא אמר רבי

אבא רבנן הלוקח שדה בשם חבירו אין כופין אותו למכור ואם אמר לו על
מנת כופין אותו למכור מאי קאמר אמר רב ששת ה"ק הלוקח שדה מחבירו
בשם ריש גלותא אין כופין אותו ריש גלותא למכור ואם אמר על מנת כופין
את ריש גלותא למכור אמר מר הלוקח שדה בשם ריש גלותא אין כופין אותו
ריש גלותא למכור מכלל דמקנא קניא ליה לימא פליגא דבני מערבא דאמרי
וכי מי הודיעו לבעל חטין שיקנה חטין לבעל הבית אי משום הא לא קשיא
כגון דאודעיה לבעל שדה ואודעיהו לסהדי אלא אימא סיפא על מנת כופין
אותו ריש גלותא למכור אמאי ולימא ריש גלותא לא יקרייכו בעינא ולא
זילותיכו בעינא אלא אמר אביי ה"ק הלוקח שדה בשם חבירו * (ריש גלותא)
אין

מהא דתנן דמגופא דברייתא ליכא למשמע מידי דליכא לאוקמי כשהודיעו ו"מ מאי מוכח טפי מהא דתנן הא איכא לאוקמא נמי כשהודיעו
לבעל דהאי אמר דאשמו היא וגרעה דלא דמי דלעיל דהאי איכא למימר הוא מודיע כ"י שיקנה לבעל המעות אכל הכא למה יש להודיעו
הלא דעתו לימן לאחר כך ומן ההקדש לא מסיק אדעמיה: מ"י הודיעו אבע"ה שיקנה צבע אשמה. מימה מאי פריך מינח אס יש שזח
סממנין על גבי אמר אכל אס שזח סממנין על גבי השלם מה לנו לחוש אס אין הצבע מקנה צבע לאשה וי"ל דהכי פריך ח"ס דאין
הצבע מקנה צבע ויכול הצבע לתצבע שזח מן האשה דלע"ג דאין שזח סממנין * ג האמר מ"מ היא נהנית ממעשה ידיו ולריכה
לימן לו שכר וכיון דיכול ליקח שכר מאשה א"כ מעות שקילב מצעל האשה הן הקדש דאין שכירות כיון שהאשה חייבת שכירות ולפי מה
שפירשתי לעיל דכיון דלא הודיעו לבעל חטין שיקנה חטין לבעל המעות חוזר המקח ע"כ לא פריך הכא אלל ממעות שקילב הצבע שיהיו הקדש
אפילו אס יש שזח סממנין על גבי האמר לא קתה האשה והבעל נמי לא קנה וחוזר הצבע לבעל צכ"מ שהוא ואין לו להקדש צבע כלום
אלל המעות שקילב הצבע כיון שחזרין לבעל יכו הקדש והצבע יחזור וימצע השכירות מן האשה ואמאי קמי אין לו לבעל בכסות אשתו
משמע שזחמס דל לה: א"ן דעתו של אדם על כסות אשתו. הלך אין דעתו להקדיש אותן מעות שנתן לבעל שלא יחזור וימצע מן
האשה ולפי האי טעמא הוה ליה למפרך מינח הקדש דמלוי דבעתו וכיון שאין רוצה להקדיש לא הוה הקדש אלל ערכין כיון שהעריך עצמו
מה מועיל שאין דעתו עליהם מ"מ בע"כ נערך מכל מה שיש לו אלל משום דאית ליה פירכא אחרימי לא חש למפרך:

הומירו הותירו לאמצע. בעת שנתן לו המעות בתורת שותפות, אבל אם נתן לו בתורת שליחות הכל לבעל המעות כדורסין בפרק אלמנה ינונת מנכסי יתומים, אמר רב נחמן אמר רבי ר' אבהו כן שנה רבי הכל
לבעל המעות. ואוקימנא דבר שאין לו קצבה. אחד המקדש נכסיו ואחד המערך את עצמו אין שמין לו לא בכסות אשתו ולא בצבע שעבד לשמן ולא בסנדלים חרישים שלקחן לשמן. ופירכין אמאי לימא מי
הודיעו לבעל שיקנה צבע לאשה, אלא משום דשליחותא קא עביד כיה דמי. אמר ר' אבא לא כל המקדש נכסיו אין דעתו על כסות אשתו ובניו. מתקף לה רב זעירא וכי דעתו של אדם על תפילין דתנן המקדש
נכסיו מעלין לו תפילין. אמר ליה, אין קסבר מצוה קא עבידנא אבל בכסות אשתו ובניו לא, משום איבה. מתקף לה ר' הושעיא, והלא חייבי ערכין שנו כאן ותנן חייבי ערכין ממשכנין אותן, וכי דעתו של אדם למשכנו.
אלא אמר ר' אבא כל המקדש נכסיו נעשה כמו שהקנה לאשתו ובניו כסותו מעיקרא. ופ"ה ד"ג דל' דשניא דר' אבא שינויא הוא. תנו רבנן הלוקח שדה בשם חבירו אין כופין את המוכר למכור כ"י. [פ"ה] במסקנה

רבינו הגאון
ליקח לו חטין ולקח מהם
שעורין שעורין ולקח מהם
חטין תניא חדא אם פחתו
פחתו לו ואם הותירו
הותירו לו ותני חדא א"ם
פחתו פחתו לו ואם הותירו
הותירו לאמצע. אמר רבי
יוחנן לא קשיא. הא ר"מ
והא ר' יהודה. ר' יוחנן
דקימא לן הילכתא כ"י
יהודה דאמר במתין (לעיל
פ. א. א) אמר השבא יתר על
הצדקה כ"י, הנותן דבר
לשלומו לקנות לו דבר
יודע ושינה השליח, בין
לאכילה בין לסחורה, אם
פחתו פחתו שליח ואם
הותירו הותירו לאמצע,
בעת שנתן לו המעות
בתורת שותפות, אבל אם
נתן לו המעות בתורת
שליחות, הכל לבעל
המעות. וברבנן לבעל
אלמנה ינונת (מחבורת ח.
א) הלכה אלמנה מספרה
שד מנה בכאמרי, אמר
רב נחמן אמר רבי ר' אבהו
כ"י ורבי ר' אבהו
לבעל המעות. ואסקין
אמר רב בפא הילכתא דבר
שיש לו קצבה חלקין,
דבר שאין לו קצבה הכל
לבעל המעות. וכן הלכה.
וכן מסק פ"ה ב"ה בגזול
קמא, דקימא לן כ"י וי"י
דאמר הכל לבעל המעות,
ואוקימנא דבר שאין לו
קצבה. ותנן [...]]
[כ"י] מאיר מודה שותן [...]
שני חטים וחטים דכיון
[...] היתומים (ערכין כ"י,
א) אחד המקדש נכסיו
ואחד המערך (נצמון) אין
לו לא בכסות אשתו
[...] ולכן צבע שעבד
לשמן חייבי ערכין נמי לימא מי
הודיעו לבעל שיקנה צבע
לאשתו [...] דשליחותה
עביד וכיה דאמי. וזהו
רבה ומתקף עליו
[כ"י] הושעיה הולא
חייבי ערכין שנו כאן
דתנן אחד המקדש ואחר
[...] כ"י] [ותנן חייבי
ערכין ממשכנין אותן
וכי דעתו של אדם למשכן
[...]] הכי כל
[המקדש נכסיו נעשה
כמי שהקנה לאשתו ובניו
כסותו מעיקרא, וי"י]
דקימא לן הלכתא כרבי
יהודה דמתניתין דאמר אם
השבא יתר על ההוצאה
נתן לו את ההוצאה, ואם
ההוצאה יתירה על השבא
נתן לו את השבא, ותנן
נמי כל המשתה יודע על
התחתונה. הנותן מעות
לשלומו לקנות לו דבר
יודע ושינה השליח, בין
לאכילה בין לסחורה, אם
פחתו פחתו שליח, ואם

מימה אמאי אינטריך לאמתי מהא
דתנן והלא מגופא דברייתא משמע
הכי דדוקא נקט ליקח כהן חטין
ולקח כהן שעורים הא חטין ומטין
משמע שפישטא דאס הומירו הומירו
לאמעט * וה"ג משמע דמירוצא דרבי
אלעזר דמתרך כ"ן לסמורה משמע
משום דלסמורה לא קפיד והוה חטין
ומטין והומירו הומירו לאמעט וי"ל
דברייתא מלין לאוקמי כגון שהודיעו
שהוא קונה לבעל המעות והא דפריך
מי הודיעו צני למימר דמסתמא מיירי
דברייתא צנל ענין אפילו לא הודיעו
ואהא פריך רב שמואל א"י הכי אפילו
חטין ומטין נמי אי מיירי שלא הודיעו
אלל ע"כ מיירי כשהודיעו ומשמע
שאני חטין ומטין דשליחותיה קעביד
דתנן כ"י והשתא דהאי ל"ך להציא

א) וְלִשְׁלֹשׁ דָּפְנֵי: 15: ב"מ
 מ.ג. פסוקים 13, 14, 15: ב"מ
 ס.ב. 15 ס.ס. ה"ה, ד' וְלִקְטָן
 ק.ט. 15 וְנָשִׂי מִסֵּף לִקְטָן
 ק.ד. ד' מ'ן, 15: ב"מ ד':
 וְשֵׁי לִקְטָן קָד: מִסֵּף ד'ה
 נ.ק.ן, 1 וְשֵׁי לִקְטָן
 ה'ק.ד, 15 וְשֵׁי לִקְטָן, 15
 ע. וְזָל כְּפִיטֵט עֲלֵמֹן,
 וְנִשְׁבַּע עַל הַשֵּׁי כִסֵּף
 וְחִיבֵי הַדָּהָה עַל פְּרוּטָה
 יָמַר עַל הַפְּרוּטָה שְׂהוּדָה
 כִּכְר אִינִי אִינִי שְׁטַעַט בִּי
 כִּפְר וְהוּדָה הֵבֵל וְכִפְר
 פְּרוּטָה אֲחֻת וְנִשְׁבַּע אֲחִי
 עַל הַפְּרוּטָה כְּסִפְרִי, הַמִּקָּץ
 מְחַלְפֵי גִרְסָאוֹת,

הנהרות הב"ח

ה) במשנה אחריו אפילו
 למדי:

מוסף רש"י

ופנחיא בעלמא. לטן
 שמיור, חלסד ששילה
 ממנו חלסד משוכי כרי
 שלל גיבולתו היטנו גיבולת
 שפוט. עושין אמנה
 בפירוט. מתנין מעות
 בלמנו כעבר על עשית
 שילל בכות על מנת
 לקבל פירות אפילו יוקרו
 מן, ואת עושין אמנה
 בדמיים. לפסוק על
 הפירות כדי לקבל דמים
 לשוקריה. דמיון דוחי היכי
 ואין שקל מחו ככיתא
 (ב"מ 30). ויליגני אחריו
 אפילו למדי. אם הוזה
 ששבע לקבל ללא הוזה
 ליה כפרה על שמיורט
 לדי מנת ולא לשלוח,
 כדכתיב (מנצח ה) ונתן
 לאשר חסם לו (ב"מ 30).
 נתן לו את הקרן. לאחר
 שנשבע והודה ונתחייב קרן
 וחומש, ונשבע על על
 החומש, שחזר ונשבע את
 החומש ואחר מנחיו לך
 ונשבע והודה (שם 17).

מוסף תוס'

א. אלא רדא היה להם
 פסוק שכתבנו הדימים
 מרב כהנא. ארוי סי' תי.
 ב. דהיינו וזו. ארוי סי' ט.
 ג. אחריתו. ארוי סי' ט.
 ד. ודקאמר רב לטעמיה
 דאמר אין עושין אמנה
 בדמים משמע דלרבי ינאי
 שרי למפקל זוזי. מוס'
 ב"מ סג ע"א ד"ה דלמח.
 ה. והיינו דקאמר בגמ'
 (בבבא ב) תקנה גדולה
 התקינו רי"ס. 1. משמע
 דהיינוהו שלוחים להוליך
 הפסד ליד הגבול. ה"ל"ש
 בשמ"ק. 1. להביא.
 ר"ס. 11. דתרי תקנות זוזי,
 מעיקרא תקנו שישכור
 הגולן שלוח להוליך
 הגולה ליד הגבול ויפטר
 מאחריות הדרך מפני
 תקנת השבים, שלא ידא
 נמנע שלוחו מפני אחריות
 הדרך, ומיד שיפטר
 שלוחו ויכל להביא כפרתו
 כיון דאין אחריות הדרך
 עליו, ושבו תקנו היבא
 שהצאה מוכבה שנתנו
 ליד ב"ד כדי שלא
 ימנע הגולן מלשוב מפני
 הציצא. ה"ל"ש בשמ"ק.
 10. ואיצטרך לאשמעין
 דאפי"ג דכתיב לאשר הוא
 לו יתנו ביום אשמתו, לא דוקא לו כלומר לנגול עצמו אלא אפי' לירושן, ואי אפשר לו להביא אשמו עד שיחזיר להם. כש"ל. 1. שאם נשבע ואח"כ הודה ומת [נגול], מחזיר קרן וחומש לירושן. מאלי.

הגזול עצים פרק תשיעי בבא קמא

קג.

בגון דאודעינהו דרדיה ואודעינהו נמי דהרי. תימה אם כן
 אמאי לריך לדחוק את ריש גלותא שיכתוב לו שטר יכתבו
 לו עדים כיון שידועין שהוא קונה לעלמו ו"ל כגון ללא צעו עדים
 למיכתב ליה שטרא אחרינא: י"הב זוזי אבירנא. השתא ס"ד
 דאיידי דמשך נמי ופקדון בעלמא הוא
 דהוי גביה: **במאן כבני מערבא**
דאמרי מי הודיעו לבצע חמין ב'.
 כלומר ומשום הכי אי לאו לאודעינה
 ללוקח כי קמוצין דהאי כיתנא
 דכהנא הוא נמאל דכהנא לא קני
 להנהו מעות דאנינו לאו אדעתא
 דהכי יהבו ליה מעותיו ואי שקיל
 כהנא מרי דמרוותיהו ה"ל כאליו
 מדידהו יהבו ליה ומחוי כדכתיב:
התם אמנה הוא פי' צקונטרס
 שנתן להם המעות בצמנה
 ולא היה להם פשמן שקבלו המעות
 וקשה דלסן קר היכי מסיק רב
 לטעמיה והא צכה"ג אפילו רבי ינאי
 מודה דלסרו לקבל המעות כיון שלא
 היה לו פירות בלוחה שעה שהוא
 פוסק עמו דהא דלמח ר' ינאי מה לי
 הן מה לי דמניה היינו דוקא כשיש
 לו פירות בלוחה שעה שהוא פוסק
 עמו ורז אפילו צכה"ג אסור לקבל
 מעות אלא פירות דוקא דהא צפק
 חיזכו נשך (ב"מ 77 סג. וס"ס) מיימי
 דרבי ינאי דכרייתא דרבי אשעיה
 דהיה נושא בחסרו מנה והלך על
 גורנו ואמר לו תן לי מעות שאני
 רואה ליקח בהן חמין אמר ליה חמין
 יש לי כ' עד ועולן יש לו מותר אין
 לו אסור וקאמר התם ש"מ איתא לר'
 ינאי דלמח מה לי הן מה לי דמניה
 משמע דר' ינאי דוקא כי יש לו מותר
 וצכה"ג פליג רב ו' ומיהו יש לישב פי'
 הקונטרס דהתם דוקא דאיידי
 דהלוואה לא שרי רבי ינאי אלא כשיש
 לו פירות דוקא אבל זכיתי אמר התם
 דפוסקין על שער שצנשו אפילו אין
 לו והיינו אמנה בפירות ומה שפירש
 צקונטרס [התם] דרבי ינאי ממיר
 דמיהן שאין מעות ממנו אלא דוקא
 פירות א דומיא דההיא דכרייתא ו'
 דמי חמין וכן יין דמי שמן דמי
 יין דלא מחוי כדכתיב אבל מעות
 אסור אין נראה דהכא שצנשו מעותין
 מוכחא דאפילו זוזי מותר לקבל T והלכה
 כרבי ינאי כדמוכח התם:

רבינו הנאל

ראובן שקנה שדה
 משמונו וכתב שטר
 המקנה בשם לוי, את
 כותבין את שפטין לכתוב
 שטר מכירה אחר בשם
 ר'אובן, וראובן למיטר
 ליה אפשי שטרי נטלין
 לא בעינא, וזל לבב
 לוי דליכתוב לך. ואם
 אמר ראובן לאותו הקניין
 בפני שפטין ששטר
 מכירה אחר אני רוצה
 לכתוב בשמי, כותבין את
 שפטין לכתוב ליראובן
 שטר מכירה בשטרי. רב
 כהנא יהיב זוזי אבירנא.
 פי', כמו שהיה שוה בו
 ביום ולא משך, ואחר
 כך הוקרן השפתין ומכורין
 בעליו. ואמ' לו רב לרב
 כהנא, אם בעת שמכור
 בעליו זה השפתין אמרו
 פשתן זה הוא לכהנא,
 מותר לך [...] מכירה,
 ואם לאו אסור [...]. כבני
 טעמיה דאמי מי הודיעו
 לבעל חמין שקנה חמין
 וכבר פירשנוהו בפרק אי
 זה הוא נשך (ב"מ 30).
 א. ולייתה לאת רב, רב.
 דאמי התם (ב"מ 30). א.
 והלכתא ב' [ינאי דאמי]
 מה לי הן מה לי דמי,
 פי' כשם שמוותר ליתול
 הפירות כך מותר ליתול
 דמיהן מה מותר שוים
 בעת המכירה]... מנחי
 [הן] ואל תהיב שוה
 פירוט ונשבע לו, ויוליבו
 אחריו אף למדי ולא יתן
 לא לבנו ולא לשלוחו.

הגזול מחבירו שוה פרוטה ונשבע
 בו. כגון שצנע מעט
 דאין צ"ד משציעין אלא צנענת שמי
 כסף והודאה שוה פרוטה ואפילו
 שצנעו
 (דף 10:) תנן נמי שצנעו הפקדון נוהגת בצנעו ונשבע צפני צ"ד
 ושלא צפני צ"ד [ומפי עמנון] א"ג מיירי צטענו שמי כסף והודה לו
 שוה פרוטה: **אב"ד** נותן לשי"ח ב"ד. פי' הקונטרס מפני תקנת
 השצים שלא נחייבו להוציא מנה בהוצאת הדרך משמע מתוך
 פירושו דנותנו לשליח צ"ד והוא שומרו צידו עד שיבא הגנול ו' ואין
 מילתא ל"ש עשאו נגול ל"ש עשאו גולן להוליך לנגול ו' ועוד אמאי קאמר בגמ'
 (דף 10:) תנן נמי שצנעו הפקדון נוהגת בצנעו ונשבע צפני צ"ד
 (שם) פריך אמילתא דר' טרפון ושקלי ליה כולהו ואולי ומשני תמי וניח וע"כ ציד בית דין קאמר כי הא דר' אלעזר בר לרזק דמסיק אליבא
 דר' טרפון ועוד בגמ' אמאי איצטרך לאמתי דרבי אלעזר ממתינתין ה"מ לאמתי ע"כ נראה דמנתי' איירי לענין אחריות הדרך דמפטר כשנתן
 לשליח צ"ד ויש לו א' כפרה מיד ואין לך כן לו להמתין עד שיגיע ליד הגנול כיון שקבלו שליח צ"ד אבל בתקנתא זו לא איירי מתניתין כלל:
ואם מת יחזיר צבניו. נראה דאתא לאשמעין דאפילו לירושן יוליך למדי ו' א"ג אתא למימר דאין חילוק בין שהגנול קיים בין שהוא מת לענין
 קרן חומש ואשם כי היכי דיש חילוק בגולן בין הוא לבניו דכתיב אין משלמין חומש על גול אביהם קמ"ל דלענין גול אין חילוק:
 מנח

אין כופין את המוכר למכור זימנא אחריתו
 ואם אמר לו על מנת כופין את המוכר
 למכור אמר מר הלוקח שדה בשם חברו
 אין כופין את המוכר למכור זימנא אחריתו
 פשיטא מהו דתימא מצי א"ל מידע ידעת
 דאנא לנפשאי שקילנא ופנחיא בעלמא הוא
 דקבעינא וזווי בכדי לא שרינא אלא אדעתא
 דכתב ליה שטרא אחרינא קא משמע לן
 דאמר ליה עניינא עבדי לך בהדי אחרינא ואם
 ליה בשמיה ויכתוב לך שטרא אחרינא ואם
 אמר לו על מנת כופין את המוכר למכור
 פשיטא לא צריכא דאמר להו לכהדי קמיה
 דידיה חזו דשטרא אחרינא קא בעינא מהו
 דתימא מצי א"ל אמנא שטרא מהיחך דקא
 שקלת בשמיה קאמרת קא משמע לן דאמר
 ליה להכי טרחי ואמרי להו לעדים קמך
 דמינך הוא דקא בעינא רב כהנא יהב זוזא
 אבירנא לסוף אייקר כיתנא ובניה מרוותיה
 דכיתנא אתא לקמיה דרב א"ל מה אעביד
 איזיל אישקיל וזוזא א"ל אי בי קא ובני אמרי
 האי כיתנא דכהנא הוא זיל שקול ואי לא
 לא תשקול כמאן כבני מערבא דאמרי מי
 הודיעו לבעל חמין שיקנה לבעל מעות
 אמו מי יהיב רב כהנא ארבע ושקיל תמני
 כיתנא ממיאלא הוא דאייקר מיגול גולוה
 ותנן **כל** הגולני משלמין בשעת הגולה
 אמרי התם אמנה הואי ולא משכיה רב כהנא
 לכיתנא ורב למעמיה **דאמר** רב ר' עושין
 אמנה בפירות ואין עושין אמנה בדמים:
מתני' **הגזול** את חברו שוה פרוטה
 ונשבע לו ויליכנו אחריו **למדי** ולא יתן לא
 לבנו ולא לשלוהו **אבל** נתן לשליח בית
 דין **ואם** מת יחזיר לירושן **נתן** לו את
 הקרן ולא נתן לו את החומש **מחל** לו על
 הקרן ולא מחל לו על החומש **מחל** לו על זה
 ועל זה **החין** מפחות שוה פרוטה בקרן **אינו**
צריך לילך אחריו **נתן** לו את החומש ולא
 נתן לו את הקרן **מחל** לו על החומש ולא
 מחל לו על הקרן **מחל** לו על זה ועל זה
 חוץ משוה פרוטה בקרן **צריך** לילך אחריו
נתן לו את הקרן ונשבע לו על החומש
 הרי

הגזול עשאו נגול ל"ש עשאו גולן להוליך לנגול:
 ולא נתן לו את החומש. או שמחל לו נגול על הקרן לאחר
 שהודה לו ולא מחל לו על החומש או שמחל לו על זה ועל
 זה כו': **נתן** לו את הקרן. לאחר שנשבע והודה ונתחייב קרן
 וחומש נשבע לו שצנעו שניה על החומש שנתנו לו והודה:
 הרי
 נראה דהא דלישנא לא משמע הכי דלמאי נקט שליח צ"ד הל"ל אם יש צ"ד שם נותן לצי"ד ועוד דלמח בגמ' (דף 77) אין פסיקא ליה
 מילתא ל"ש עשאו נגול ל"ש עשאו גולן להוליך לנגול ו' ועוד אמאי קאמר בגמ' (דף 10:) תנן נמי שצנעו הפקדון נוהגת בצנעו ונשבע צפני צ"ד
 (שם) פריך אמילתא דר' טרפון ושקלי ליה כולהו ואולי ומשני תמי וניח וע"כ ציד בית דין קאמר כי הא דר' אלעזר בר לרזק דמסיק אליבא
 דר' טרפון ועוד בגמ' אמאי איצטרך לאמתי דרבי אלעזר ממתינתין ה"מ לאמתי ע"כ נראה דמנתי' איירי לענין אחריות הדרך דמפטר כשנתן
 לשליח צ"ד ויש לו א' כפרה מיד ואין לך כן לו להמתין עד שיגיע ליד הגנול כיון שקבלו שליח צ"ד אבל בתקנתא זו לא איירי מתניתין כלל:
ואם מת יחזיר צבניו. נראה דאתא לאשמעין דאפילו לירושן יוליך למדי ו' א"ג אתא למימר דאין חילוק בין שהגנול קיים בין שהוא מת לענין
 קרן חומש ואשם כי היכי דיש חילוק בגולן בין הוא לבניו דכתיב אין משלמין חומש על גול אביהם קמ"ל דלענין גול אין חילוק:
 מנח

1. שאם נשבע ואח"כ הודה ומת [נגול], מחזיר קרן וחומש לירושן. מאלי.